

PERCEVAL, Armand de, liberaal politicus (Mechelen 28 oktober 1818 - overlijdensplaats en -datum onbekend).

Zoon van de unionistische politicus Jean Henry de Perceval. Hij studeerde aanvankelijk aan het Klein Seminarie te Mechelen en beëindigde zijn humaniora aan het Jezuïetencollege te Namen.

Was zijn vader een typisch unionistische figuur, Armand de Perceval daarentegen, sedert eind 1839 ingeschreven in de Luikse loge La parfaite Intelligence et l'Etoile réunies, was een duidelijk liberaal en zelfs radicaal politicus. Hij trad van 1841 tot '45 op als directeur van het Journal de Malines, dat in 1843 een liberaal orgaan werd. Van 1845 tot '48 was hij secretaris bij de Belgische ambassade te Parijs en in 1848 werd hij tot volksvertegenwoordiger gekozen (1848-'57 voor Mechelen; januari-december 1858 voor Brussel). Jammer

genoeg werd zijn veelbelovende politieke loopbaan eind 1858 plotseling afgebroken. Hij trok zich om persoonlijke redenen volledig uit het openbare leven terug en week naar Frankrijk uit.

In de Kamer liet De Perceval een progressistisch geluid weerklinken en gaf blijk van een sterke bezorgdheid om het lot van de behoeftige volkslagen. Vermeldenswaard zijn zijn redevoering over de materiële toestand van de arbeidersklasse en het pauperisme (1851); zijn verdediging van toenemende successierechten (1851); zijn kritiek op de wet op de mutualiteitsverenigingen (1857) en op het weldadigheidsbeleid (1858) als middelen tot verheffing van de arbeidersstand. Tevens voerde hij een heftige campagne tegen de Nationale Bank, omdat ze z.i. ontrouw was aan haar doel: het verlenen van goedkoop krediet.

Op Vlaams gebied was De Perceval eveneens zeer actief. Hij behoorde tot de stichters van de democratisch-Vlaamse toneelvereniging De Morgenstar (z. aldaar), te Brussel opgericht in 1850, en was voorzitter van de vereniging Vlamingen Vooruit (z. aldaar), die daar in mei 1858, binnen de progressistisch-liberale vleugel ontstond en het weekblad De Klauwaert tot spreekbuis had. In de Kamer toonde hij geregeld belangstelling voor de Vlaamse eisen. Hij steunde de petitie ten gunste van het opleggen van het onderwijs van het Nederlands in het middelbaar onderwijs (1850). Hij bepleitte de benoeming van Nederlands kennende belastingontvangers in het Vlaamse land (1851), het organiseren van een leergang van Vlaamse letterkunde aan de Gentse universiteit (1854), het subsidiëren van Vlaamse literaire verenigingen (1855). In 1858 drong hij bij minister Rogier aan op publikatie van het verslag van de Grievencommissie.

LITERATUUR: E. Bochart, *Biographies des membres des deux chambres législatives*, II (1858, p. 38/1 - 38/2); - P. Kauch, *De Nationale Bank van België* (1950, p. 354-358); - H. Wouters, *Documenten betreffende de geschiedenis der arbeidersbeweging (1831-1853)*, II (Interuniversitair Centrum voor Hedendaagse Geschiedenis, Bijdragen 27, 1963); - P. Ryckmans, *Drukkers en pers te Mechelen* (1972, p. 523-524).

WIM VAN DEN STEENE